

Kömür Karası

O karlı şubat akşamında babam işini kaybedince yeni çalışmaya başladığı madenden dönmüştü. Geldiğinde onu tanıyamamış, hırsız sanmıştım. Daha önce onu bu halde hiç görmemiştim. Korkarak bir yerlere saklanmaya çalışırken annem babamın geldiğini söyleyince anladım. Gözlerinin altı kara kara olmuştu, üstüne giydiği eski gri kazağı kömür yüzünden siyaha dönmüştü. Babamın o yıkık dökük madende çalışması ben ve annemi çok üzüyordu. Her gün babamı yüreğimiz ağzımızda beklerken çevremizi tüm kötü düşünceler sarıp, bize nefes aldırıyorlardı.

İşte yine böyle bir akşamdı. Babama uzun zamandır söylemek isteyip de çekindiğim şeyi söylemenin tam da vaktiydi sanki. Yüzüme ciddi bir ifade takındım. Sonuçta büyük ve olgun görünmem babamı ikna ederken önemli bir aşamaydı. O sırada babam beklemediğim gibi beni kenara ittirip yatak odasına doğru yürümeye başladı. Babam genelde böyle bir durumda çekilmemi rica ederdi ama şimdi beni sinirle bir kenara ittirip umursamazca gitmişti. Belki küçük bir şeydi ama benim için çok önemli ve kötü bir gelişmeydi bu. Birden bire ciddiliğin yerini daha önce karşılaşmadığım bir duygu kapladı. İçimdeki bu garip hissin adını bulmuş gibiydim. Güvensizlik ve huzursuzluktu bu. Babamın dönmesini bekliyordum ama gelen giden yoktu. Annem mutfakta kuru fasulyeyi pişiriyordu. Yanına gidip babama ne olduğunu sormak istesem de utanıp divana oturdum. Aklımı saran düşüncelerden arınmaya çalışsam da başaramıyordum. İçimi kemiren güvensizlik duygusu babamın beni sevmediğini düşünmeme sebep oluyordu. Yatak odasındaki kapının gıcirtısıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Babam odasından çıkmış salona gelmişti. Yutkunduktan sonra: “Baba bir daha madende çalışmanı istemiyorum.” Dedim ciddiyetle. “Ama o zaman seni okutamam, güzel kıyafetler ve yemekler...” babamın sözünü kesmiştim. “Baba sen bunların hepsinden daha önemlisin.” Dedim. Babam cevap vermedi. Duymamıştı ya da duymak istememişti. Sofraya oturup ekmeği böldüm. Tarhana çorbasının kokusu tüm odayı sarmıştı. Tahta kaşığıma çorbaya daldırıp yemeye başladım. İnsanın soğuk kış günlerinde ihtiyacı olan biraz sevgi ve bir kâse dolusu tarhana çorbasıydı. Belki bir de sobanın üstünde çtırdıyarak pişen, tutunca ellerinizi yaksa da yeme isteğinize hâkim olamadığınız kestane. Her güzel şeyin bir sonu olduğu gibi yemek de bitmişti. Lavaboda güzelce ellerimi yıkadıktan sonra salona döndüm. Babam: “İpek bak kızım. Kendimi affettirmenin bir yolu bu.” diyerek patlamaya hazır görünen küçük cin mısırını gösterdi. Kestaneyi de severdim ama bunun yeri bir başkaydı. Dedem gelirdi aklıma mısırları patlatırken. O cin mısırına yaramaz bücürler der, dişsiz ağzıyla göbeğini hoplata hoplata gülerdi. Geçen sene kaybetmiştik dedemi. Aklıma gelince gözlerimin dolduğunu hissettim. Babamdan gözlerimi kaçırdım ki görmesin ama o bunu anlamayıp ona küstüğümü düşünmüş olmalı ki derin bir iç çekti. Annem içeriden getirdiği bir kâseye patlamış mısırları koydu ve bana uzattı. Ses çıkarmadan yerken yemekten önceki olayı hatırlayıp konuşmaya başladım: “Baba başka bir iş bulmalısın.” “...” “Bu işe ben hiç güvenmiyorum.” “...” sessizliği çaresizliğin kulaklarımızda oluşturduğu gürültü bozdu. O

akşam yatağımda huzursuzca sağı sola döndüm. Göz kapaklarım kapanmamak için direniyorlardı. Battaniyeme sarınıp güzel şeyler düşünmeye çalışsam da her seferinde aklıma babamın kömür karası gözleri geliyordu. Sabah olduğunda babam yine madene gitmişti. “Onu uyarmıştım.” dedim anneme. O da susuyordu. Kahvaltıdan sonra anneme telefon geldi. Telefonu kapar kapamaz telaşla çantasını kapıp benim elimi tuttuğu gibi dışarı çıktı. Bu yoldan daha önce hiç gitmemiştim. Tam kaybolup kaybolmayacağımızı soracaktım ki kendimi tuttum. Şimdi hiç sırası değildi çünkü. Kötü bir şeylerin olduğunu seziyordum. Herkesin acı haykırıışlarını duydum yaklaştıkça. Yüreğimde bir acı hissettim. Sanki birisi yüreğimi yerinden söküyor gibi bir histi bu. Bu bir rüya olsun diye yalvardım. Gözümdeki yaşım kazağıma damlamıştı. Hayır, rüya değildi bu. Bu, bu gerçektir. Annemin kırmızı burnu da, benim yaşlı gözüm de, kara bulutların kapladığı gökyüzü de gerçektir. Gerçeklerden kaçılmazdı ama ben kaçmayı şimdi her şeyden çok isterdim. Başımı önüme eğip bekledim.

Bir iki saat sonra siyah torbaların madenden çıkarıldığını gördüm. Annem koşarak birinin yanına gitti. Açık fermuardan babamın kömür karası gözlerini zar zor seçebildim. Bu kez gözyaşım babamın saçına düşmüştü. “Baba gitme!” diye haykırdım. Duymamıştı ya da duymak istememişti.

Defne Kamacı

7A